

VSE ZA VERBO, DOM, CESARJA!

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

U Celovcu, 10. maja 1898.

Štev. 9.

Vse za vero, dom, cesarja!

<p>Dan Gospodov! — v cerkev vabi Zvon glasán pobožni rod. Fantje krepki, staréki slabi, Deve cvetne od povsod Molit v bram hitijo sveti Z materami in očeti. — Oznanuje spev glasán! „Bógu zvest je Korotán!“</p>	<p>Strelj se glasé grmeči, Voz za vozom v vas drdrá, Belo-višnjevo-rudeči Prapor nam v pozdrav vihrá. S cvetjem vas se je odela, Vsa je živa in vesela. — Oznanuje spev glasán: „Dó mu zvest je Korotán!“</p>
---	---

Orglje bučno se glasijo,
Sveti se daruje dar,
Danes god praznuje car!
„Bog Vladarja nam ohrani!“
Molijo Slovenci vdani. —
Oznanuje spev glasán:
„Carju zvest je Korotán!“

Kralj in njegovi trije sinovi.

Bil je kralj, ki se je pa že zeló postaral. Nekega dné pokliče svoje tri sinove k sebi in jim govori: „Sinovi moji! prestar sem že, da bi mogel še dalje kraljevati; pa tudi čutim, da mi ne bode več dolgo živeti. Vse tri ljubim z jednako ljubeznijo, a vendar bode samó jeden naslednik mojemu prestolu. Težko mi je soditi, kateri bi bil najvrednejši. Idite torej po svetu in vsak poskusi svojo srečo. Oni, kateri mi prinese najdražje darilo, bodi naslednik kralju, svojemu očetu.“

Sinovi se razidó. Vsak se nadeja poiskati najdražjega darila ter postati naslednik očetu in kralj mogočne kraljevine. Najstarejši sin si ne pomišlja dolgo. Znal je, da so njegovemu očetu dragi kameni zeló vseč. Zatorej gre k dragotinarju, kupi si najdražji demant in ga nese očetu. Oče ta dragoceni dar sprejmó z veseljem in ga spravijo.

Drugi sin si misli: „Krona mojega očeta je že zastarela; če bodem jaz naslednik kraljevemu prestolu, premalo se bode blestela na moji glavi. K zlatarju grem ter naročim krono, lepšo od vsake druge kraljeve krone.“ Kakor mislil, tako storil. Zlatar mu je izdelal krono od čistega zlata; najlepši in najdražji kameni so se blesteli v njej.

Tudi tega sina darilo je kralj z veseljem sprejel ter hranil med drugimi svojimi zakladi.

Najmlajši sin pa je hodil po svetu iskaje primer-nega darila kralju, svojemu očetu. Vse, kar koli je našel, zdelo se mu je preslabo za dobrega očeta. Mislil si je: „Moj oče imajo vsega tega, kar vidim po svetu, več nego-li dosti. Tudi ne marajo stari ljudje za take posvetne stvari. Vidim, da ne najdem ničesar, kar bi razveselilo srcé mojega dobrega očeta. S praznima rokama se mi je vrniti domú ter prepustiti kraljevi prestol jed-nemu svojih bratov. Bodi jima! saj ga nobenemu ne zavidam, a jaz lahko mirno in zadovoljno živim ob tem, kar mi bode dala očetova ljubezen.“

Tako misleč stopi v kraljevi dvorec pred kralja, svojega očeta. Oče ga vprašajo: „Kakšen dar mi prineseš ti, sin moj dragi!“ Plaho odgovori ta: „Oče moj! iskal sem na dolgo in široko darila, ki bi bilo vredno vaše ljubezni do mene. Ali zaman! Na vsem svetu ne najdem takega darila. Prinesem vam torej svoje srcé, ki vas iskreno ljubi. Vzamite ga z óno ljubeznijo, s kakoršno vas jaz ljubim, ter izročite kraljestvo jednemu mojih bratov, a meni dovolite samo to, da vam strežem z otročjo ljubeznijo do ónega trenutka, ko vas ljubi Bog k sebi pokliče.“

Ko kralj te besede zasliši, objame veselja jokajoč najmlajšega sina ter mu reče: „Ne takó, in moj dragi! Nihče drug kakor ti bodi vladár mojemu kraljestvu, kajti razun božje milosti je tvoja sinovska ljubezen najdražji dar meni, tvojemu staremu očetu. In ker vidim, da imaš tako gorečo ljubezen do mene, uverjen sem, da jo bodeš imel tudi do svojih bratov in podložnikov. Tebi je izročam!“

„Nár.“

Pripovedka o pelikanu.

V starih časih je živela na polnočni strani ob morju ptica, bela kakor sneg, velika in močna; gnjezdo si je napravila na visoki skali tik morja. Imela je štiri mladiče, katerim je prinašala iz morja ribe, katere je s potapljanjem lovila. Ponoči in o slabem vremenu pa je skrbno legla v gnjezdo in grela mladiče. Pogosto se je borila po cele ure proti pticam roparicam. — Nekoč se je prigodilo, da je morje nenavadno kmalu daleč na okoli zamrznilo. Tedaj si populi pelikan, tako je bilo

ptiči ime, mehki puh z vratu in pokrije ž njim mladiče, da bi jih ne zeblo, in odleti čez ledene gore pogledat, če morebiti kje še ni zamrznilo, da bi mogel uloviti nekoliko ribic. Toda nikjer ne najde odprte vode in žalostno se vrne k gnjezdu; tu molé lačni mladiči od daleč nasproti male kljunčke iz mehkega puha in tožno vpijejo po hrani, ker je že dva dni niso več dobili. Pelikan tega ne more več prenesti. Skrbno zakrije zopet mladiče, da bi jim mraz ne škodoval, potem pa leti čez širo ledeno morje, — in zopet nič vode! Tedaj pa sede na led in začne kljuvati in bítí s kljunom ob trdo ledeno pločo, da bi dosegel vodo; toda ves trud, ves napor je zaman. Kri mu lije iz kljuna, in kljun je ves razbit in razmesarjen. Žalosten se zopet vrne domu; od daleč čuje že prošnje in vpitje mladičev, in srce mu hoče počíti od bolesti, ko jim ne more pomagati. Zmrači se, mrzla sapa piše in vihar divja, stari ptič pa sedi bolan in lačen nad gnjezdom in greje svoje mlade. Pa komaj se začne svitati, prično vnovič stokati in hrane prositi.

Stari pelikan zbere vso svojo moč, leti daleč čez morje in sre željno po širnem morju, — zopet sam led in led; že enkrat sede na ledeno pločo in kljuje, — dokler ga bolečine ne prevzamejo, moči zapusté in otrpnejo noge; vendar noče na ledu umreti in po najhujšem naporu pride bolan in zmučen do gnjezda. Mladiči njegovi so pa od lakote in kričanja na tla popadali in zdaj ječe v snegu; ljubeznjivo jih prenese s posledno močjo v gnjezdo nazaj in jih pokrije zopet z mehkim puhom; toda mladiči mu zlezejo na hrbet, na glavo, in tišče va-nj, naj jih vendar otme pogube. Ko vidi pelikan, da poginjajo mladiči od lakote, — kaj stori? Jame se grizti na vratu in persih, kjer je že prej izpulil mehki puh, pregrize žilo in drži odprto rano na zevajoče kljune mladičev; ti srkajo gorko njegovo kri, pri vsakem požirku pogledajo hvaležno proti dobrim nebesom, potem pa zopet željno srkajo rudečo kri, — dokler ne preneha teči. Potem se skrijejo zopet v gorki puh in sladko počivajo pod krili materinimi, a ne vedo, kako starko muči mraz in smrtna bol, kako žalostno poveša onemoglo glavo. Precej pa, ko se zbude, vzdigavajo male svoje glavice proti materi, in prosijo hrane, a ne vidijo, kako ji ledení oko; vendar se gane še enkrat, pogleda ljubeznjivo in nežno svoje mlade, pregrize zopet svojo žilo, in mladiči srkajo vnovič kipečo materino kri, potem zaspe.

Stemni se, in mrzli sever divja po ledenem morju, tuli po pečinah in klečeh, toda mladiči spe mirno pod gorkim puhom in materinimi krili; zjutraj se zopet izmotajo iz gorkega perja, odpro svoje kljunčke, plezajo na njeni hrbet, jo cukajo za perje, stokajo in glasno kričé; pa mati se ne gane več; grozne bolečine, strašni mraz in pomanjkanje krvi jo je umorilo. Mladiči so pa vedeli še, kje so dobili krvi; jamejo zopet kljuvati, — pa krvi ne dobé, strdila se je že; trgali in jedli so pa materino meso in se nasitili. Potem so zopet zlezli v globoko gnjezdo; tako so storili tudi opoludne in zvečer, drugi in tretji dan; rasli so in se okrepčavali, dokler ni zmanjkalo tečne hrane; tedaj so pa že toliko odrasli, da so mogli leteti; pripihal je gorak veter, led se je stajal, in mladi pelikani so zapustili svoje gnjezdo, poiskali si sami živeža in so ga tudi našli v obilnosti. Bili so veseli in dobre volje, si napravljali nova gnjezda in pozabili na mater pelikana. — Tako se glasi stara pravljica.

Pelikan je lepa podoba našega Odrašenika v najsvetejšemu Zakramentu. Njemu je dal zató sveti cerkveni učenik Tomaž naslov „zvestega pelikana“, ker del

za delom te pravljice se krasno in resnično izpolnuje v skrivnosti sv. Obhajila.

Materin vpljiv.

Mnogo zgledov nam spričuje, koliko premore vpljiv dobre matere na vzgojo svojih otrok. „Mlado drevesce se dá lahko pripogniti“, pravi pregovor, in v eni minuti se opravi s kepo ila več, kakor v celi uri s trdim kamenom. Enako je z nežnim otroškim srcem, ki je tako sprejemljivo za vse dobro, ki se tako rado poprime vsega, kar je lepo, blago in krepostno, ako zna mati z modro ljubeznjivo vpljivati na otroka.

Učenjak Randolf je večkrat rekel: „Jaz bi bil postal bogotajec, ko bi se ne bil moral vedno spominjati svoje blage matere, kako je stisnila moje majhine ročice v svoje med tem, ko je z mano pokleknila in me učila izgovarjati presveto ime Jezus.“

Enkrat je rekel neki gospod Adamsu, slavnemu predsedniku Amerike: „Zdaj vem, zakaj ste postali tak mož, kakoršni ste“. — „No, zakaj?“ — „Jaz sem bral pisma, katere je pisala Vaša mati Vam, svojemu sinu.“ — Mati Vešingtona, slavnega predsednika severo-amerikanskih zaveznih držav, je izgojevala tega svojega sina v pobožnosti in strahu božjem. Ko so ji bili v njenih starih dneih povedali novico, da je njen sin Jurij povzdignjen na najvišjo čast, ki jo more država komu dati, je mirno rekla častitljiva žena: „O, moj Jurij je bil vedno dober sin.“

Nekega večera je sedela neka mati s svojim sinom pred hišo. Pripovedovala mu je o ljubem Zveličarju in solze so ji kapale iz oči na glavo lepega dečka. Ta deček je pozneje kot krepak mož povedal ta prigodek v eni pridigi in dostavil: „Te materine solze so me storile misijonarja.“ — Znano je, kar je odgovoril cesar Napoleon I. nekemu, ki ga je vprašal: „Kaj je najbolj potrebno francoskemu ljudstvu?“ — „Dobrih mater“, je bil kratek pa pomenljiv odgovor cesarja.

Nekaj za tobakarje.

Zanimivo je pismo princesinje Elizabete Charlotte Orleanske, ki je je pisala svoji po polu sestri Lujizi: „Tobak je ostudna reč: upam, da ti, ljuba Lujiza, ne nosljaš; vselej me zjezi, ako vidim ženske z umazanimi nosovi, kakor bi ga bile vtaknile v . . ., segati po tobačnicah mōž: kar pljuniti moram, tako se mi gabi!“ Leta 1715. je o svoji vnukinji to-le pisala: „Dekle je staro 14 let; dokler je bilo še majhen otrok, mislila sem, da bo lepo, pa sem se zelo motila; zrastel ji je velik nos, ki jo je vso pokvaril. Že vem, zakaj: „dovolili so ji nosljati, zato ima sedaj tak nos!“

Zopet drugikrat je pisala zoper noslanje tako: Nič se mi na svetu tako ne gabi, kakor tobak, ki napravlja grde nosove, ki je vzrok, da ljudje skozi nos govoré in strašno smrdé. Videla sem tukaj ljudi, ki po tobaku dišé kakor kozli. Ni je grše reči, kakor nosljanje, kakor nos, ki je kakor bi bil padel v . . .!“

Tako je imela tobakova rastlina tedaj veliko nasprotnikov, pa tudi mnogo pristašev: videti je dandanes, da so zadnji zmagali.

Sedem pravil za dobro vzgojo otrok.

1. Nikedar ne ukazuj kaj svojim otrokom, kar nisi sam storil, posebno si prizadevaj dobro izgojiti svojega prvega otroka.

2. Visoko ceni pokorščino! Ne čakaj, da te bodo otroci šele razumeli kaj hočeš s svojim ukazom; pokorščina mora priti otrokom v navado.

3. Ljubi svoje otroke tako, da se te bodo ob enem bali in te spoštovali.

4. Ne trpi, da bi ti otrok ugovarjal.

5. Vpričo otrok moraš biti z ženo vedno enih mislij. Kaznovani otrok se ne sme skrivati za očeta ali mater in pri njem varstva in potuhe iskati.

6. Daj otroku vedno kako delo in skrbi za njegovo zdravje.

7. Izroči sebe, svoje otroke in celo hišo v varstvo božje.

Nekaj o potratu lesa.

Pri vsakem gospodarstvu se je treba ravnati po vodilih, po katerih se vsi pridelki, katere nam donaja gospodarstvo, bodisi v ti ali oni stroki, najbolje obračajo v prid, ako se hoče, da bode dobiček trajen. Potrata drv, kakor tudi nepotrebna njih poraba, puščanje vrhov in dreves v gozdu itd., vse to škoduje gozdu neizrečeno. Ta zla so uničila že veliko gozdov. Škode, katero si povzročimo s tem, ne nadomesti vsa strokovna veda; zato se mora pa z vso odločnostjo delati na to, da se odstranijo taki nedostatki.

Potrata je n. pr., ako posestnik ne dá posekati starega gozda, posebno tam, kjer prav gosto izpodraščaja, in sicer je treba sekati, dokler je izpodrastek še nizek. Ako se taka stara debla predolgo časa puščajo v gozdu, posebno ako rasto gosto, drugo poleg drugega, ne ovira pomlajanje, in sicer tem bolj, čim starejši je izpodrastek. Sicer pa v takem slučaju ni mogoče posekati starih dreves, ne da bi se poškodovala mlada.

Pri posekavanju in odsekavanju takih starih dreves se namreč odrgne lub premnogim mladim drevescem, mnogo se jih pa tudi polomi. Vsled tega ostane v gozdu mnogo golote, tako da je večkrat treba posekati še izpodraščajoče mlado drevje ter na novo pogozditi. Ako pa bi se taka stara drevesa bila posekala in odstranila, dokler je bilo mlado drevje še nizko, in sicer pozimi, ko je sneg mehak, ne bili bi ga poškodovali in stal bi tu mlad, že nekajleten gozd, in ne bilo bi treba nasajati novih nasadov.

Veliko lesa se potratu tudi tedaj, če se drva sekajo v gozdu in se za kurjavo pripravljena skladajo v skladalnice. Pri takih prilikah se zdrobi mnogo lesa v treske, ki navadno obleže v gozdu, ne da bi jih kdo porabil. Zguba lesa je v tem slučaju večja, kakor bi si kdo mislil. Temu nedostatku pa najlože pridemo v okom, ako v gozdu drevesa, katera smo namenili za kurjavo, le posekamo, oklestimo in prežagamo.

Prava potrata lesa je tudi to, če ne pazimo, da drevje posekamo prav blizu tal, ter pustimo, da segnjijo štori. Za posestnika je torej jako koristno, da drevje poseka pri tleh. Kjer se pa štori lahko iztrebijo, naj se drevo poseka 30 do 35 centimetrov nad zemljo, štori pa naj se izkopljejo s koreninami vred ter naj se tudi korenine porabijo za kurjavo.

Tudi se potratu mnogo lesa, ako se kuri s surovimi, še ne posušenimi drvimi. Ta škoda je pač najbolj razvidna, ako pomislimo, da nam izdasta dva kubična metra suhih drv toliko ali morebiti še več kakor trije kubični metri surovih drv. Seka naj se torej jako zgodaj, in les, katerega smo namenili za kurjavo, naj se spravi in zloži v gozdu na primernem, prav zračnem prostoru.

Najbolj pa se morajo obsoditi oni, ki puščajo v gozdu lesni drobiž, kakor n. pr. treske obtesanih debel, ali pa celo debla. Že varčnost zahteva od nas, da poberemo v gozdu vse odpadke do najmanjše treščice ter jih porabimo; pa tudi na snagi v gozdu mora biti ležeče gospodarju. Posebno je pa nevarno, ako po gozdu leži vse polno suhljadi po tleh, da bi se na ta ali oni način ne užgala ter zanelila gozdni požar. Gozdi so pač pravi kras vsakega kraja. Čim snažnejši bode gozd, čim skrbneje bode njegov gospodar opravljal tudi najmanjše nedostatke, tem večje veselje bode imel do njega; rad bode v gozdu poiskal prostorček, na katerem si bode odpočil od trdega dela.

Manjše skrbnosti kakor pri porabi lesa za kurjavo ne smemo imeti tudi pri njegovi porabi za stavbe in za razne izdelke. Da se torej v tem pogledu ne potratu preveč lesa, moramo paziti na to-le:

1. Les naj se seka pozimi. 2. Debla, katera namenimo za stavbe, naj se posekajo pri tleh. 3. Nobe-nega kosa, katerega smo namenili za stavbe ali za razne izdelke, ne smemo porabiti za kurjavo. 4. Tesarji ne smejo preveč obtesati debel, katere smo oddali za stavbo ali pa za razne izdelke, in sicer tudi takrat ne, ako smo se pogodili, da oddamo okrogle. 5. Posebno dobrega in redkega lesa ne smemo porabiti tam, kjer si s slabšim lesom brez škode lahko pomagamo. 6. Tam, kjer mora les dolgo trpeti, ne rabimo slabega lesa, ker bi sicer slabši les večkrat morali nadomestiti z drugim. 7. Tesarski les naj ne bode nikdar predebel, posebno ne pri stavbah, čeprav ga dotičnik zastonj dobi; s tem le tesarjem povzročimo preveč dela in se tudi stavbe po nepotrebem preoblože z lesom. 8. Pri tesarjih je treba paziti, da ne potratijo po nemarnosti preveč dobrega lesa za zagozde in za slične ostrorobate kratke kose. 9. Vsak majhen nedostatek pri stavbah je treba koj popraviti, dokler ne postane večji ter bi njegova odstranitev zahtevala tudi več lesa. 10. Lesa, katerega hočemo rabiti za stavbe ali za razne izdelke, ne sekajmo še le takrat, kedar ga rabimo, ampak vedno 2 do 3 leta prej, in sicer v primernem času.

H koncu naj še omenimo, da so večkrat tudi ognjišča kriva, da se porabi preveč drv. Zato je pa prav potrebno in bomo mnogo koristi imeli od tega, ako si tudi ognjišča tako uredimo, da na njih ne bomo po nepotrebem požgali preveč drv. „Kmet.“

Premogov pepel. Dandanes se izvanredno veliko premoga porabi, posebno po večjih mestih; ali za čudo, malo komu pride na misel, da bi koristno uporabil kupe premogovega pepela. Večinoma se ta pepel brez kake koristi kjerkoli raztepe, a vendar bi se dal jako koristno porabiti. Znati treba, da ima presejani premogov pepel v sebi posebno vrednost za obdelovanje vrtov in sploh za poljedelstvo. Ako nasipljemo takega pepela 5 do 6 centimetrov debelo na mokro in težko vrtno ali poljsko zemljo, pa ga zakopljemo ali zapljužimo, tedaj bode pepel razrahil težko zemljo in jo storil rodovitno. Osobito se uspeh opaža, ako 2 do 5 centimetrov debelo nasipljemo presejanega premogovega pepela na mokri travnik, kjer

raste kislá krma. Že prvo leto bode s travnika zginila mahovina in kislá trava, a mesto teh bode porastla dobra trava in detelja, ki bode posestniku dala na izbiro dobre krme. — Gospodarji po mestih, trgih in ob železnicah, nabavite si tega pepela v veliki množini! Priporočamo vam, da ga uporabite na zgoraj opisani način kot gnojilo.

Snaženje belih konj. Da odstraniš rumene lise, kakoršne belci dobé od gnoja, zdrobi lesno óglje kolikor mogoče drobno ter je umesi z vodo, da bo tako kakor kaša. S to kašo dobro obdrgni rumene lise in jih potem pusti, da se posušé. Potem pa ta mesta dobro obdrgni s slamo in očisti s ščetjo; lis ne bo več in dlaka bo lepo bela.

Se-li naj pusti čebelam delati satje? Nekateri čebelarji so jeli priporočati, naj se rabi le umetno satovje, da čebelam ne bode treba delati satja. Vsled tega bodo čebele imele več časa za nabiranje medu. Skušnje so pa pokazale, da čebele zaradi tega nič več medu ne naberó. Če se pusti čebelam delati satje, je dobiček toliko večji, kolikor se dobi voska.

Drobiž.

Spoštuj očeta in mater. V mestu SS. Jean d'Acree v sv. deželi je v enonadstropni hiši prebival oče katoličan s svojim sinom; in sicer je oče stanoval v prostorih prvega nadstropja zaradi lepega razgleda, sin pa je imel sobe v pritličju. Oče zbolí in oslabi tako, da ne more več premagovati težavne hoje po stopnicah, zato pregovori sina, da menjata stanovanje. Polagoma oče ozdravi in hoče zopet stanovati zgoraj, sinu pa je prostor v nadstropju ljubši, zato noče ugoditi želji svojega očeta. Oče gre in se pritoži pri kadiju (turškemu sodniku). Kadi pokliče sina in ga vpraša, kake vere da je. „Katoličan sem“, odgovori sin. „Tedaj znaš gotovo narediti križ po navadi katoličanov!“ pravi kadi. „Da, znam ga!“ „Napravi ga!“ Sin napravi križ na čelo in govori: „V imenu Očeta . . .“ na usta, ter reče: in „Sina . . .“ „Stoj, dosti je!“ zakliče kadi; „tvoj križ ti kaže, da je oče nad sinom. Zdaj pa le brž domu, da se preselita: ti v pritličje, oče v nadstropje!“ Tožba in sodba končana.

Ne kolni! Nek mož je imel grdo navado, da je pri vsaki priliki preklinjal Boga in sv. zakramente. Nekoč je šel z vozom skozi gozd. Bilo je že po noči. Konja se naenkrat ustavita in nočeta dalje vleči. Mož jame preklinjati in pretepati ubogo žival — toda zastoj, konja se ne premaknetá. Sedaj se ozre preklinjevalec in zapazi črnega moža poleg voza stati. Mož se prestraši, začne se tresti po celem životu, meneč, da je prišel hudobni duh po njega. Bil je vaški dimnikar, ki je preklinjevalca dobro oštel ter mu zatrdil, da ako bo nadaljeval preklinjevanje, bo res prišel pravcati hudič in ga odpeljal v kraj, kjer bo jok in škripanje z zobmi. — Tega nočnega prizora ni mogel preklinjevalec pozabiti; odslej ga ni bilo več slišati preklinjati.

Spovedna molčečnost. Leta 1894. je bil obsojen katoliški duhovnik Lurtz pred sodiščem v Baltimoru v dveletno ječo. Obdolžili so ga, da je ukradel bogatemu bankirju veliko svôto denarja. Seveda so se veselili tega vsi židovsko-liberalni in socijalno-demokratski listi. Pred sodiščem je povdarjal duhovnik, da ni tat, ni hotel pa povedati, kako je prišla do njega ona svôta denarja. — Pred letom pa so prinesli ameriški listi novico, da

je bil duhovnik oproščen iz ječe, v katerej je dve leti po nedolžnem prebil. V posameznih listih bankirjevih so našli neke pripomnje, iz katerih se je jasno uvidelo, da je zapustil bogataš ono svôto duhovniku, da naj jo izroči neki osebi, katero je pokojni bankir pripravil ob premoženje. To pa je povedal duhovniku pri spovedi. Da bi ne prelomil spovedne molčečnosti, je bil duhoven pripravljen tudi življenje dati. Kot zadoščenje za storjeno krivico pa je imel zavest, da je storil svojo duhovniško dolžnost.

Materine solze. V Kolinu ob Renu je živel mladenci, ki je prvi mladostni čas jako dobro porabil. Ko pa je začel zahajati med slabo družbo, se je popolnoma predrugačil; odslej mu je bil najljubši kraj gostilna. Večkrat je prišel še-le pozno v noč domov. Nekoč pride zopet prav pozno; tiho se splazi v svojo sobo, meneč, da njegova mati že spi. Mati pa je čula in čez nekaj časa pride v njegovo sobo, poklekne pred sv. razpelo in jame jokati. Potem gre tiho do sinove postelje, in dve materini solzi padeta na njegov obraz. Sin je bil prebujen in to ga je tako presunilo, da je drugo jutro šel k materi in jo prosil odpuščenja. „Odslej se hočem predrugačiti in ti nikakih skrbij več napravljati!“ Ostal je mož beseda in dobro se mu je godilo.

Uganke.

Čveterokotnici.

1.				2.			
P	E	R	R	T	O	O	O
S	S	V	V	K	L	L	K
A	A	A	T	A	A	A	A
T	T	K	K	P	P	S	N

Uredi črke tako, da dobiš v posameznih vrstah počez in navzdol enake besede.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev uganke v 8. številki.

Krst — prst.

Smešničar.

* Rabelj je obešal krofastega hudodelnika; ker ga pa vrv ni dobro prijela, zgodi se, da hudodelnik ne obvisi na vešalah, marveč se doli izmuzne. „Kaj tacega se mi pa vendar še ni zgodilo!“ reče prestrašeni rabelj. — „Meni tudi ne,“ odgovori hudodelec.

* Prosjak sreča imenitnega gospoda: „Oprostite gospod! niste li izgubili svoje denarnice?“ — Gospod seže v žep: „Nisem je izgubil!“ — „Oj to je sreča! Ali bi vas ne smel prositi za malo podporo?“